

Mireia Mejías Roca

Apatia

XIV PREMI DE NARRATIVA BREU PER A JOVES
«Caterina Albert» de 2023

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona
Servei de Publicacions

APATIA

COL·LECCIÓ
GABRIEL FERRATER

Mireia Mejías Roca

APATIA

XIV Premi de Narrativa Breu per a Joves
«Caterina Albert» de 2023

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Publicacions
Bellaterra, 2023

DADES CATALOGRÀFIQUES RECOMANADES PEL SERVEI DE BIBLIOTEQUES
DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Mejías Roca, Mireia

Apatia / Mireia Mejías Roca. — Bellaterra : Universitat Autònoma de Barcelona.
Servei de Publicacions, 2023. — (Gabriel Ferrater ; 107)

ISBN: 978-84-19333-72-8

I. Col·lecció
821.134.1-32”20”

Aquesta obra ha estat la guanyadora del XIV Premi de Narrativa Breu per a Joves «Caterina Albert», atorgat a Cerdanyola del Vallès, el dijous 27 d'abril de 2023, per un jurat compost per: Carme Alcolea, Martí Gironell, Josep Lluís Negreira, Anna Pallejà i Xusa Serra.

© Dels textos: Mireia Mejías Roca

© D'aquesta edició: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, 2023

© De la fotografia de la coberta: “Reina del Laberinto /Labyrinth Queen” Zyan (CC BY 2.0)

Edició: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona

Plaça Acadèmica. Edifici A. Campus de la UAB

08193 Bellaterra (Cerdanyola del Vallès). Barcelona. Spain

Tel. 93 581 10 22 · sp@uab.cat · www.uab.cat/publicacions

ISBN: 978-84-19333-72-8

Espero, ajaguda al llit, que m'arribi el seu missatge. Cada dia és el mateix: torna de classe amb la moto els migdies i l'aparca al davant del portal. S'escalfa alguna cosa que li ha deixat sa mare per dinar i, mentre menja, m'escriu i em pregunta si vindré. Sempre li dic que sí; és l'únic motiu per què surto de casa. Passem la tarda junts i després se'n va a treballar. Fa de cambrer, mitja jornada a l'hotel del poble del costat durant la temporada d'esquí. Cobra quatre bitllets en negre, però per a ell és més que suficient per pagar-se la gasolina i algun capritx més.

Crec que, si no fos per ell, ja ni sortiria del llit; simplement em quedaria en posició fetal i esperaria que les mantes m'absorbissin fins a desaparèixer. Solc pensar que m'agradaria ser tan simple com ell, tenir els ulls tan clars i el cap tan buit. Poder dir tot el que penso i no guardar-m'ho dintre, per vergonya i por que ningú més ho entengui, fins que arribi un dia que intenti mirar qui soc i descobreixi que està tot irremeiablement podrit. Potser és per això que vaig amb ell cada dia; per veure si em contagio una mica de la seva simplicitat.

S'encén la pantalla: Vens? Sí, responc a l'instant. A vegades em pregunto per què no l'escric jo, o per què no quedem sempre en una hora fixa. Però ja forma part d'aquest ritual establert entre nosaltres, massa enfortit per poder-lo trencar.

—Marxo —dic a la mare mentre em poso la jaqueta i agafo les claus. Està tirada al sofà mirant un *reality show* de dones riques de Califòrnia que plorarien de fàstic si entressin un dia a casa nostra—. Has dinat?

—No. No tinc gana —no gira el cap per mirar-me, però tampoc està gaire concentrada en el programa.

Esbufego, abatuda. M'estimo més no discutir-m'hi. És com si s'alimentés d'aire; un dia entraré a casa i me la trobaré convertida en pols. Me'n recordo que, als dotze anys, vam rebre una xerrada sobre els trastorns alimentaris a l'escola. Després que ens expliquessin l'anorèxia, vaig veure, tan clar com les fotos de noies tristes i esquelètiques de les diapositives, que allò és el que tenia la meua mare. Així que, quan vaig arribar a casa, li vaig fer saber el meu diagnòstic, un recital amb el màxim possible de paraules que havia dit la infermera i que jo havia pogut memoritzar. I la seva resposta va ser riure, un riure lleig i estrident barrejat amb una cantarella constant: «Quines ximpleries dius, filla, quines ximpleries dius!».

Avui és un dia gris i la neu bruta de fa dies es comença a desfer al costat de la carretera. Només he de caminar tres minuts per arribar a casa seva, però en aquest poble només has de caminar deu minuts com a màxim per arribar a qualsevol lloc. Les nits que neva, somio que tot es queda colgat i moro, atrapada dins de casa, sense haver vist mai res més que aquestes quatre cases i muntanyes i la neu bruta acumulada a la vora de la carretera. Somio que jo moro amb el poble i el poble mor amb mi.

Li explicaria aquests somnis i pensaments estranys al Joel, però estic segura que no els entendria. Odio que necessiti tantes indicacions per comprendre les coses que surten de les nocions ordinàries. És intel·ligent, però tan sols per a les coses pràctiques. No sap anar més enllà. I jo, en canvi, em passo la major part del temps vivint moments inexistents.

Truco a la porta amb el picaporta. És cert que té timbre, però m'agrada que visqui en una casa antiga que té picaporta. Ell diu

que només és decoratiu, però llavors penso en el pobre picaporta i en com es deu sentir, desproveït de l'única funció per a la qual va venir en aquest món. Jo m'odiarí a si fos ell.

M'obre i deixo la jaqueta i les botes mullades a l'entrada.

—Has dinat?

Sempre dino a casa, però sempre m'ho pregunta.

—Sí, però tinc set.

En realitat estic bé; tanmateix, odio estar completament quieta mirant com ell menja. Sap que quan dic que tinc set vol dir que vull una cervesa. L'obre amb una de les claus de casa, malgrat tenir l'obridor penjat al costat dels cullerots i les espàtules. M'assec davant seu a la taula de la cuina i, mentre vaig fent petits glops, observo com es menja un plat de mandonguilles reescalfades de la seva mare. Crec que m'agrada estar amb ell i contemplar-lo perquè entenc com funciona. Malgrat que els meus dies estan plagats de coses que sempre són de la mateixa manera, ell és la distracció del cercle d'apatia en què m'he perdut, l'ull de l'huracà de la monotonia.

Fa dies que no s'afaita; tot i que no m'ho ha comentat, sé que li agradaria que li digués alguna cosa.

—Et queda bé la barba així, te l'hauries de deixar créixer una mica més —en realitat m'és absolutament igual.

—Sí, no? Ja fa temps que havia pensat de fer un canvi.

I es passa els dits per les galtes i la barbeta, satisfet, i la forquilla perd el tros que havia punxat.

—Què has fet avui? —pregunta, mentre pela una mandarina amb els dits.

—Res —deixo caure les espatlles.

—Fa temps que no em llegeixes res.

—Fa temps que no escric.

No és cert. He escrit, com a mínim, deu poemes. Però no vull malgastar els meus versos en algú que tan sols sap entendre paraules.

—Hauries de fer alguna cosa, Laura —m'agafa la mà—. Cada dia et veig més apagada, i em fa patir.

Assenteixo lleugerament, tot i que no l'he escoltat. L'únic en què puc pensar ara mateix és que se li estan quedant les ungles plenes de mandarina. Ell continua parlant:

—Podries apuntar-te al gimnàs, buscar una nova afició o inclús una altra feina, una que no sigui només de caps de setmana, per mantenir-te més ocupada. I l'any que ve, canviat d'universitat. T'anirà millor si hi vas presencialment, així podràs conèixer més gent, fer amics. Jo ja t'ho vaig dir, et puc portar cada dia amb la moto fins a l'estació, em ve de pas —m'estreny la mà—. Hi pensaràs?

Torno a assentir vagament per fer-li creure que té una resposta i deixo que s'acabi la mandarina i es faci un cafè.

—Normalment, quan et dic totes aquestes coses t'enfades com una fera, però avui no dius res. Digue'm, què et passa pel cap?

—Que vull que et rentis les mans abans de tocar-me o m'ompliràs a mi també de mandarina.

Somriu trapella i, abans que em pugui adonar de les seves intencions, se'm llança a sobre fent-me pessigolles. Ric, com feia temps que no reia, com només soc capaç de riure si soc amb ell, i em fa un petó que acaba sent llarg, suau i dolç i m'abraça.

—En què penses realment?

Ell també ha après a llegir-me durant tots aquests mesos, tot i que no podrà veure mai com soc realment. Ningú podrà, de fet, ni jo mateixa.

—Sento que la vida és com unes escales mecàniques i, ara mateix, les meves estan aturades i estic condemnada a veure com els altres van pujant, feliços, oblidant-se dels que ens hem quedat enrere com jo. Des que vam acabar l'institut, tothom ha marxat i jo m'he quedat aquí, atrapada en aquest poble que em mata per dintre.

Encara em ressonen pel cap les paraules de la mare: «No pots marxar, filla, amb quins diners vols marxar? De fet, el millor seria que estudiessis en línia a la universitat i que busquessis una feina també entre setmana, de més hores, per anar fent més calaix».

—Penses massa, Laura.

I em torna a fer un petó, com si això em pogués fer callar el cap, de la mateixa manera que em fa callar la boca. Tant de bo fos possible. I sense dir res, ens anem despullant entre saliva i més petons, i fem l'amor al seu llit, com cada dia. I després, com cada dia, treu un cigarret del paquet que guarda a la tauleta de nit i me n'ofereix, tot i saber que no fumo, de la mateixa manera que m'ofereix dinar, tot i saber que ja he menjat.

—Has parlat amb la Marta?

—Va, no treguis el tema, ara no —i gira el cap i el col·loca sobre el meu pit. Això és el senyal perquè li toqui els cabells; així que faig i desfaig els rínxols castanys mentre l'habitació s'omple de fum.

La Marta és la seva nòvia i, tot i que ja fa quatre mesos que ell i jo ens veiem cada dia, encara no ho han deixat, perquè el Joel no es veu amb cor de dir-li que l'enganya amb mi. Sempre és la mateixa excusa: «No he trobat el moment adequat», però els dies van passant i la mentida, incontrolable, va creixent mentre un cantó del matalàs ja comença a agafar la meua forma. Ella estudia a Barcelona i puja els caps de setmana, quan jo treballo. Érem amigues a l'institut, però és una de les moltes altres noies que s'han oblidat de mi des que són a la gran ciutat, com si jo fos una peça del poble que han deixat enrere i no una persona real.

El Joel i jo ens vam enrotllar per primer cop en una festa a casa d'un amic seu cap a principis de curs, quan jo encara tenia un mínim d'humor per sortir de casa i la gent em convidava als llocs. Va ser un dijous i, per tant, la Marta era fora. Després del que va passar i d'assegurar-nos que no ens hagués vist ningú, dilluns vaig rebre un missatge seu demanant-me de quedar. Li vaig dir que sí i, quan ens vam veure, em va dir que l'havia fet sentir com feia temps que la Marta no el feia sentir. Aquell cop vam fer l'amor per primera vegada i, a partir d'aleshores, vam saber que no hi havia marxat enrere. I des de llavors, ens veiem pràcticament cada dia entre setmana, en secret.

Crec que el que li agrada de mi és la meva estabilitat: sempre estic disponible, sempre tot em sembla bé. La Marta, en canvi, és massa intensa per a ell. Van començar a sortir als setze anys i al principi estaven molt enamorats, il·lusionats amb el primer amor; només veien una primavera plena de color i ignoraven que després sempre ve i l'hivern i, inevitablement, la mort. El Joel diu que la flama s'ha apagat amb la distància, però que vol deixar bé les coses amb ella. No li vol fer mal, diu, mentre em besa sense parar, per oblidar-la.

Jo sé que el que fem no està bé, però crec que segueixo amb ell perquè és l'única persona que m'escolta, que em veu. Sento que, si em deixa de fer cas, si deixa d'advertir que existeixo, desapareixeré silenciosament, i el pitjor és que ningú no se n'adonarà. A l'institut, tot i que em portava bé amb tothom, tenia pocs amics i eren relacions que s'aguantaven més per les experiències que havíem viscut junts que no pas per interessos en comú. Sento que aquest pecat compartit amb el Joel, amagats de la resta del món, és l'única cosa que em manté viva ara mateix, que l'única adrenalina que em corre per les venes és la saliva dels seus petons i el tacte dels seus frecs.

—Hauries de dir-l'hi; si no, com més tard se n'assabenti, pitjor serà per a tots dos —sé que m'ha dit que no parli del tema, però no ho puc evitar—. Perquè ja no l'estimes, no?

—No com l'estimava abans.

—I a mi, m'estimes? —no és el primer cop que l'hi pregunto o que ell m'ho pregunta a mi, però les respostes sempre són evasives.

—T'agradaria que t'estimés?

Quina resposta més estúpida. És clar que m'agradaria, més que qualsevol altra cosa en aquest món. I no té ni per què ser ell. Qualsevol. Només vull que algú m'estimi, que algú m'estimi tant que pugui curar-me la ferida que tinc a dintre i que no sé ni com me l'he feta. No és d'això, del que va la vida?, no és sentir-se estimat, el que vol tothom?, no és per això que treballem i mengem i escri-

vim i cantem i pintem i plorem i construïm edificis que volen arribar a tocar el cel? Però no li responc això.

—Això només ho pots decidir tu.

I es queda en silenci mentre es fuma el segon cigarret i jo li continuo amanyagant els cabells.

—Joel, tu saps el que són els defectes fatals? —fa dies que això em ronda pel cap, però no sé per què l'hi pregunto.

Fa que no amb el cap.

—És que ho vaig llegir fa poc i no hi paro de pensar. El defecte fatal, com diu el nom, és un defecte que tots tenim i del qual no ens podrem desfer mai. En el fons, és la raó de tot el que som i de tot el que fem, perquè la nostra existència es basa a batallar-hi en contra, a mantenir-lo a ratlla perquè no ens domini. La persona és un laberint i el defecte fatal és el centre amagat; hi ha gent que no l'arriba a conèixer mai —noto que la seva respiració ha canviat, ha alentit el ritme. M'escolta, així que segueixo—. Hi vaig estar donant voltes i crec que el meu és l'apatia; la sensació de deixar que la vida et passi per davant sense poder fer-hi res perquè tens massa por d'aixecar-te i canviar les coses. Tot i que no t'agradi, ho deixes tal com està, perquè el confort és un mal plaent al qual ja estàs acostumada, com una punxa que se't clava i que la carn acaba absorbint. Veig la vida com un pastís mal repartit del qual tothom pot menjar, mentre que jo estic condemnada a quedar-me'n tan sols les engrunes per culpa d'aquesta apatia que em xucla per dintre i m'immobilitza, i que a sobre prové de mi mateixa i és, per tant, ineludible. Vull volar, però soc jo mateixa qui s'arrenca les plomes.

És quan aixeca el cap i clava els seus ulls en els meus que m'adono que tot això ho he dit en veu alta, que els meus desvaris han travessat la frontera del meu pensament i han arribat fins al Joel.

—No sabia que ho estaves passant tan malament.

Crec que és el primer cop que em sincero tant amb ell, que li deixo veure aquesta part de mi més enllà del cos que ja coneix a la perfecció.

—Últimament, sento que tot el que vull és desfer-me de tot i fugir. Fugir corrents sense saber on vaig, sense mirar enrere. Desfer-me fins i tot de mi mateixa. Córrer fins a perdre'm i trobar-me alhora —i li agafo les dues mans, entrellaçant els dits, i el miro als ulls—. Corrieres amb mi?

Silenci.

—No ho sé, Laura, sona molt complicat. Sí que parlaré amb la Marta; com tu dius, ja va sent hora, i després tu i jo ens podem plantejar què volem ser i...

I ja no l'escolto. El gris que domina el cel i el meu interior comença a entrar a l'habitació, l'últim racó del meu món que encara tenia color, i ho consumeix tot.

